

van harte wenschte, dat ze spoedig zouden weggaan. Hij verlangde te zeer, alleen te zijn met zijn gedachten. Juist toen de laatste boerenzoon Idze hartelijk de hand had gedrukt ten afscheid, kwam Hannes van Dintel, de smid, naar hem toe.

Een donkere bos steeg den stoeren smid naar het gelaat, toen hij Idze aansprak. Het ontging Idze niet, en zijn duistere blik verhelderde, want Idze mocht Hannes graag.

„k Wilde je iets vragen, Idze," begon de smid stotterend, „maar nu 'er op aan komt, durf ik er haast niet mee voor den dag te komen. 'k Ben bang, dat je tegen me zeggen zult: Vent, kom je daar nu mee aan?"

„'t Gaat over Sietske, is het niet Hannes!" sprak Idze vriendelijk.

't Was Hannes een pak van het hart, dat Idze hem begreep, en nu praatte hij dadelijk vrijer. Hij vertelde trouwhartig van zijn vooruitzichten; hij had een mooi spaarduitje en baas Laarman wilde reeds aanstaande najaar de zaak aan hem overdoen op voorwaarden, die hem een goed bestaan waarborgden.

„En nu wilde ik vragen, Idze," zoo besloot de smid zijn pleidooi, „of je er niet op tegen hebt, als ik straks Sietske zal vragen of ze mijn vrouw wil worden." Hannes zweeg en veegde met zijn roodbonten zakdoek het zweet van zijn voorhoofd, maar Idze drukte hem krachtig de hand.

„Je bent me meer welkom als zwager dan een boerenzoon, die een halve ton bezit, Hannes; jij en Siets passen goed bij elkaar, en als ik nog eens terugkom uit Amerika, zal ik de oude smederij weten te vinden, broer."

Nog een forsche handdruk en Hannes liep met lichten tred, en zonneschijn in het hart, onder de oude linden van Eiberslust door den weg op, terwijl Idze zich naar den notaris begaf, die hem nog even wenschte te spreken.

Juist toen Idze naderde, bracht Dirk den vos van den vreemden heer, die Eiberslust kocht, naar voren, en nadat deze den notaris de hand had gedrukt en voor Idze aan den rand van zijn hoed tikte, sprong hij vlug in het zadel en sloeg den weg in, die naar de stad leidde.

Allereerst wenschte de notaris Idze geluk met de werkelijk hooge opbrengst van Eiberslust en wat er bij behoorde, en de notaris gaf hem de verzekering, dat er na aftrek van alle schulden en onkosten nog een aardig sommetje overschoot. „Maar," zoo vervolgde hij, „thans ter zake. Schikt het u, om morgenochtend tien uur te mijnen kantore te komen, om alles verder af te handelen?"

„Zeker," antwoordde Idze, „doch vergunt u mij één enkele vraag: Heeft die vreemde heer Eiberslust voor zichzelf gekocht of in opdracht van een ander?"

De notaris glimlachte en schoof zijn stoel achteruit.

„Morgen, morgen, Jorringa, dan ontvangt ge het antwoord op deze vraag. Zie, daar heeft Dirk mijn rijtuigje reeds ingespannen."

Allen hadden Eiberslust verlaten behalve Idze en Dirk, welke laatste in opdracht van den notaris als huisbewaarder op de hoeve achterbleef.

De dalende avondzon straalde nog met vriendelijken glans door de toppen der oude populieren, en overgoot de oude erve der Jorringa's met haar warmen, gouden gloed, maar zie, daar aan den voet der grijze stammen lag reeds de schaduw van den verdwijnenden dag.

Daar stond Idze en aan zijn voeten lag de arme, doode ooievaar op dezelfde plek, waar het verraderlijk schot van Freek Trommers hem nederwierp: Het roode bloed van den vogel had diens helderwitte borstveeren bezoedeld, en met het bloed van den valschen schutter zou Idze niet alleen het bloed van den eiber, maar ook dat zijns vaders hebben willen wreken. God had het echter genadig verhoed. Bloed wordt met bloed niet uitgewischt!

„Overwin het kwade door het goede, en word van het kwade niet overwonnen."

Was dat moeders stem, die daar suizelde door de populieren? Een diepe zucht deed de breede borst van den jongeling zwellen.

„Weg, weg!" mompelde hij bitter, „weg, en de wereld

in, hoe verder hoe beter, en vrede trachten te vinden voor het gemoed of sterven in den vreemde."

Dan wendde hij zich met bitteren glimlach tot den trouwen Dirk, die alles op het erf had opgeruimd en nu met een hark op den schouder Idze naderde.

„Heb je een schop voor me, Dirk," om dat stomme dier te begraven? Jij bent nu baas op Eiberslust, daarom vraag ik het je."

Den trouwen man schoten de tranen in de oogen en verwijtend zeide hij: „Zoo moet je niet praten, Idze, God weet, hoe graag ik het anders zou willen. Als je zoo praat, doe je me zeer."

Haastig verdween Dirk in de schuur en kwam met een spade terug.

„'t Was niet kwaad bedoeld, hoor Dirk," zeide Idze trouwhartig, „dat weet je wel, maar alles lijkt me even vreemd en soms ben ik zoo bitter gestemd."

„O," meende Dirk, „dat kan ik me zeer goed begrijpen, Idze," en toen vervolgde hij met een trilling van blijdschap in de stem: „Ik kan als oudste knecht op Eiberslust blijven, heeft de notaris me daar straks gezegd."

Dat deed Idze goed, en hij stootte de spade in den grond en greep de harde hand van Dirk, die reeds knecht was op Eiberslust, voordat Idze geboren werd.

„Dat doet me machtig veel plezier, Dirk, maar zou de heer, die Eiberslust kocht, hier zelf komen wonen?"

„'k Heb het aan mijnheer den notaris gevraagd, maar deze zeide, dat ik het morgen wel weten zou."

Binnen tien minuten had Idze een graf gedolven voor den eiber, en toen slenterde hij nog eens langzaam het erf rond, om ten slotte weer onder de populieren te blijven staan. Hier vertoefde hij, totdat de duisternis de hoeve omringde. Toen begaf hij zich met een hart vol weemoed en bitterheid dwars door den polder naar Abel Pinke's molen.

(Wordt vervolgd.)

AVONDLIED.

De avond naakt,
en schemering zijt neer op veld en stroomen,
en met de scheem'ring dalen zoete droomen.
Het windje suizelt in de hooge boomen....
De avond naakt.

Mijn Herder waakt,
't Zij uchtendgloren d'oosterkim doe gloeien,
't zij avondrood het peinzend oog blijv' boeien,
of sterren — schoon als hemelbloemen — bloeien,
Mijn Herder waakt.

Mijn ziel is stil.
Gelijk een kind in koesterende armen,
zoo rust ik in Uw teeder Godserbarmen....
Hoe woudt Ge mijn eens kille hart verwarmen!
Mijn ziel is stil.

Geschied' Uw wil!
Meer dan een moeder wilt Gij voor me zorgen,
In Uwe hoede weet ik mij geborgen;
'k Aanschouw het gloren van den eeuw'gen morgen..
Geschied' Uw wil!

H. W. BOUWHUIS.